

Kristi himmelfartsdag 2020

”Jesus sagde til dem: ”Således står der skrevet: Kristus skal lide og opstå fra de døde på den tredje dag, og i hans navn skal der prædikes omvendelse til syndernes forladelse for alle folkeslag. I skal begynde i Jerusalem, og I skal være vidner om alt dette. Og se, jeg sender dét, min fader har lovet jer; men bliv i byen, indtil I bliver iført kraft fra det høje.”

Han tog dem med ud af byen, hen i nærheden af Betania, og løftede sine hænder og velsignede dem. Idet han velsignede dem, skiltes han fra dem og blev båret op til himlen. De tilbad ham, og fyldt med glæde vendte de tilbage til Jerusalem, og de var hele tiden i templet og lovpriste Gud.” (Lukasevangeliet 24, 46-53)

”På denne dag vi se Guds Søn
til Himlen op at fare,
og takke Gud med hjertens bøn,
han ville dog bevare
sit arme folk på denne jord,
som blandt så mange farer bor,
at vi i troen blive.”

(DDS 256, 1)

Lige nu synes det, som om det lige har været den Anden søndag i fasten, men i dag er det altså Kristi himmelfartsdag. Dagen hvor vi fejrer, at Jesus efter sit liv og sin død og sin opstandelse er: ”opfaret til Himmels, siddende ved Gud Faders, den Almægtiges, højre hånd, hvorfra han skal komme at dømme levende og døde.” Akkurat ligesom vi sammen bekendte det lige før. Og det vil altså sige, at han, Gud, nu er helt deroppe i den lyse himmel. At vi, mennesket, stadigvæk er helt hernede på den mørke jord. Og afstanden er uoverstigelig. Eller med andre ord: Alt er igen fuldstæn-

dig ligesom det plejer. Og derfor er det heller ikke så underligt, hvis og når en nægende følelse af at være blevet ladet lidt i stikken får os til at spørge: "Hvad skal vi nu gøre?"

I år synes dette spørgsmål at være mere relevant end ellers, ramt som vi er både som individer og som kollektiv af den uhyggelige Covid-19. Ja, selvom vi var advarede, så ramte den os så godt som fuldstændigt uforberedt. Og så blev der reageret – og måske også overreageret – på den, ved at hele landet blev hurtigt lukket ned, hvilket indebærer lukkede daginstitutioner, lukkede skoler, lukkede forretninger, lukkede værtshuse og lukkede kirker. Det vil sige, vi fik heldigvis – og rimeligvis – lov til at holde begravelser og bisættelser, men det betød desværre aflyste dåb, aflyste konfirmationer og aflyste bryllupper.

Nu har vi så alle sammen i mere end to måneder – nøje overvåget af myndighedernes moderlige omsorg – vist samfundssind ved at vi står sammen, ved at vi står så langt fra hinanden som overhovedet muligt. Det er en høj pris at betale. Og måske måske ikke er det dét værd. Jeg ved det ikke, men hvad jeg ved er, at det har været meget hårdt. Ikke som familiefar, hvor det har været dejligt at kunne være mere sammen med sine børn, men som sognepræst, hvor det ikke har været dejligt ikke at kunne være sammen med sine sognebørn. For – det siger sig selv – selvom det, der er en folkekirke af navn, ikke må og skal være solidarisk med staten, så må og skal det, der er en statskirke af gavn, være solidarisk med folket. Og det vil sige, at selvom vi ikke har været glade for at gøre det – og ikke rigtigt har kunnet se meningen med det – så har vi selvfølgelig holdt kirkedøren lukket og låst hele vejen igen.

Undervejs har vi så haft en mærkelig faste og en endnu mere mærkelig påske. Man har kunnet gå ned i Netto og købe sit jordiske brød, men man har ikke kunnet gå op i kirken og få sit himmelske brød. Og det har man og det har man ikke, fordi alting er sket helt uden hensyntagen til, at mennesket ikke kun er krop, men også er ånd. Ja, det er jo egentlig bare en banal betragtning, men der er altså åbenbart ikke plads til banale betragtninger i en kriseplan. I hvert fald ikke i en kriseplan, som først bliver lagt, når krisen allerede kradser godt og grundigt.

Og ja, jeg ved jo lige så godt som jer, at landet over har folkekirkens dygtige præster og øvrige dygtige personale gjort alt, hvad de kunne – og meget mere end mig –

for at bringe kristendommens glædelige budskab ud til så mange som muligt blandt meget andet i form af en lang række gudstjenester som kunne ses via de sociale medier. Det har været dejligt at se, hvor meget der blev gjort, og det har været noget derhen af, men det er jo alligevel ikke det samme. Og det er det ikke, fordi alverdens gode initiativer og alverdens gode intentioner desværre ikke ændrer ved det væsentlige, nemlig at kirken – ganske enkelt – ikke har været til under nedlukningen af landet. Ikke fordi at kirkedørene har været lukkede og låste, men simpelthen fordi at kirken ikke er til der, hvor mennesker holder sig på afstand af hinanden, men kirken kun er til dér, hvor vi kommer ind på livet af hinanden. Der hvor vi i et fællesskab af både krop og ånd lytter til evangeliet, døber børnene og sidder til bords med hinanden i Jesu navn. Dét og intet andet er kirken. Også selvom det indebærer smittefare.

Men så... Så lød der da lidt godt nyt og endnu mere godt nyt og endnu mere godt nyt. Og så fik vi endelig lov til ikke bare at åbne kirkedøren, men også at være kirke igen. Og det endog på mere eller mindre samme måde, som vi har været det hver eneste helligdag og hver eneste hverdag her på stedet igennem de sidste mere end 800 år. Og her er vi så igen. Og ja, lige nu synes det, som om det lige har været den Anden søndag i fasten, men i dag er det altså Kristi himmelfartsdag.

Kristi himmelfartsdag... Ja, det vil sige, han var her og nu er han her ikke. Og det kan måske godt give os en lidt flad fornemmelse af forladthed. Men så trist disse 71 dages ørkenvandring end har været, så meget desto gladere er jeg for, at jeg i dag kan overbringe jer det glædelige budskab, nemlig at ørkenen blomstrer. For Jesus er nu helt deroppe i den lyse himmel. Vi er stadigvæk helt hernede på den mørke jord. Og afstanden er uoverstigelig. Eller det vil sige, at det er den for mennesket, men det er den ikke for Gud. Og derfra skal han komme og derfra kommer han for at dømme levende og døde. Altså for at oprette sit himmelske rige midt på vores jord.

Så hvis og når en nagende følelse af at være blevet ladt lidt i stikken får os til at spørge: "Hvad skal vi nu gøre?" Ja, så er svaret i al sin enkelhed, at vi ikke skal kigge opad, men at vi skal kigge os rundt omkring. For dér, hvor vi i et fællesskab af både krop og ånd lytter til evangeliet, døber børnene og sidder til bords med hinanden i Jesu navn, dér er Gud til stede. Og det vil sige, vi møder ham ikke – lige foreløbig – i

al hans herlighed. Vi møder ham i hende og ham, som vi kommer ind på livet af. Vi møder ham i ham og hende, som vi kommer ind på døden af.

Og nu, ja, nu er det på høje tid at få indhentet lidt af det forsømte. Og de ord de to engle sagde til Jesu disciple: "Hvorfor står I og ser op mod himlen, ørbækkere? Den Jesus, som er blevet taget fra jer op til himlen, skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare op til himlen." Det er netop de ord som I, som vi glad og gerne og med Helligåndens hjælp skal give videre til *alle* dem, der endnu ikke har hørt dem, så at også de kan vide, at Gud kommer og opretter sit rige.

Vi kender ikke tiden og vi kender ikke timen, det vil sige, vi ved ikke *hvornår* det sker, men vi ved dog *hvor* det sker: Det sker ikke deroppe. Det sker hernede. Også selvom det indebærer smittefare.

Rasmus Markussen
Sognepræst